

Virginia Woolf, *Tres guinees*, Angle Editorial, 2011. [Traducció: Marta Pessarrodona]

Així, Sir, mentre que el respectem com a persona en particular i ho palesem donant-li una guinea per gastar-la com vostè vulgui, creiem que el podem ajudar de la manera més efectiva negant-nos a entrar en la seva societat; treballant per a les nostres finalitats comunes —justícia i igualtat i llibertat per a tots els homes i dones— fora de la seva societat, no a dins.

Això, però, em dirà, si és que significa alguna cosa, pot significar tan sols que vostès, les filles dels homes amb estudis, que ens han promès realment el seu ajut, es neguen a formar part de la nostra societat per tal de crear-ne una de pròpia. I quina mena de societat es proposen fundar fora de la nostra, en cooperació amb ella, però, per tal que totes dues societats puguin treballar plegades en les nostres finalitats comunes? Aquesta és una pregunta que vostè té tot el dret a fer-nos i que nosaltres hem d'intentar respondre, per tal de justificar el nostre refús a signar el formulari que vostè ens va enviar. Dibuixem ràpidament en esbós la mena de societat que les filles dels homes amb estudis poden trobar i adherir-s'hi fora de la seva societat, encara que amb cooperació amb les seves finalitats. En primer lloc, aquesta nova societat, el tranquil·litzarà saber-ho, no tindrà cap tesorera honorària, perquè no li caldran fons. No tindrà cap oficina, cap comitè, cap secretària; no convocarà reunions; no organitzarà congressos. Si és que ha de tenir nom, se'n podria dir la Societat de les *Outsiders*. No és pas un nom massa ressonant, té l'avantatge, però, que ordena les dades: les dades de la història, de la llei, de la biografia, fins i tot, possiblement, les dades encara ocultes de la nostra psicologia encara desconeguda. Estaria integrada per les filles dels homes amb estudis que treballarien dins de la seva pròpia classe —com, certament, poden treballar en una altra?— i amb els seus propis mètodes a favor de la llibertat, la igualtat i la pau. El seu primer deure, al qual es comprometrien no amb un jurament, perquè els juraments i cerimònies no tenen lloc en una societat que ha de ser anònima i elàstica, abans que res seria no lluitar amb armes. Això els seria fàcil de seguir, perquè en realitat, com ens informen els diaris, «la Junta Militar no té cap intenció d'obrir el reclutament d'unitats de dones.» La nació ho assegura. Seguidament, es negarien en cas de guerra a treballar en fàbriques de municions o a prendre cura dels ferits. Des de la darrera guerra, aquestes dues activitats van recaure bàsicament en les filles dels obrers, la pressió sobre elles també seria lleugera, encara que probablement desagradable. Per altra banda, el deure següent al qual s'engatjarien és un de considerable dificultat i exigeix no sols coratge i iniciativa, ans també

l'especial coneixement que té la filla de l'home amb estudis. És, ras i curt, no incitar els seus germans a la lluita o dissuadir-los-en, ans mantenir una actitud de completa indiferència. L'actitud, però, expressada pel mot «indiferència» és tan complexa i d'una importància tal que li cal una definició suplementària. La indiferència ha de tenir un ferm equilibri amb la realitat. Com que és una realitat que ella no pot comprendre quin instint l'empeny, quina glòria, quin interès, quina satisfacció viril lluitar li procura —«sense guerra no hi hauria sortida per a les qualitats virils que la lluita desenvolupa»— com que lluitar, per tant, és una característica de sexe que ella no pot compartir, per tant és un instint que ella no pot jutjar. La *outsider*, tanmateix, l'ha de deixar a ell lliure per tractar amb el seu instint, perquè cal respectar la llibertat d'opinió, en especial quan es basa en un instint que li és tan foraster a ella gràcies a segles de tradició i educació. És una distinció fonamental i instintiva sobre la qual es basarà la indiferència. La *outsider*, però, farà que sigui el seu deure basar no merament la seva indiferència en l'instint, ans en la raó. Quan ell diu, com demostra la història que ell ha dit, i pot tornar a dir, «lluïto per protegir la nostra pàtria» i així cerca aixecar l'emoció patriòtica, ella es preguntarà: «Què significa la 'nostra pàtria' per a una *outsider*?» Per decidir-ho, analitzarà el sentit de patriotisme en el seu propi cas. S'autoinformarà de la posició del seu sexe i classe en el present: quant d'«Anglaterra» de fet li pertany a ella. De les mateixes fonts s'autoinformarà de la protecció legal que les lleis li han donat en el passat i que ara li donen. I si ell afegeix que lluita per protegir el seu cos, el d'ella, ella reflexionarà sobre el grau de protecció física del qual gaudeix ara, quan els mots «Precaució contra Atacs Aeris» s'escriuen sobre parets en blanc. I si ell diu que la lluita és per protegir Anglaterra del domini estranger, ella reflexionarà que per a ella no són «estrangers», perquè per llei ella passa a ser una estrangera si es casa amb un estranger. I farà el que pugui per fer de tot això una realitat, no pas a través d'una fraternitat forçada, ans per solidaritat humana. Totes aquestes dades la convenceran racionalment (per resumir-ho) que el seu sexe i classe tenen poc a agrair a Anglaterra en el passat; no tenen pas massa a agrair a Anglaterra en el present, mentre que la seguretat de la seva persona en el futur és altament dubtosa.